

ENGİN BARIŞ KALKAN
Anonslu Kaset Doldurulur

ENGİN BARIŞ KALKAN 1980 yılında İstanbul'da doğdu. Ümraniye Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Kimya Bölümü mezunu. Muhtelif dergilerde öyküleri yayımlandı. Kamuya ait bir laboratuvarında kimyager olarak çalışıyor. İlk öykü kitabı *Maveraünnehir Nereye Dökülür?* (2017) İletişim Yayınları tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 2718 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 470

ISBN-13: 978-975-05-2591-9

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2019, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ENGİN BARIŞ KALKAN

Anonslu Kaset Doldurulur

*Babam
ve annem
için...*

*Kutsal mesleklerin ikincisi doktorluk.
Birincisi sirk sahipliğidir. Hem doktor, hem veteriner
hem de aptal bir üçkâğıtçı olmayı gerektirir çünkü.*

– MEMET BAYDUR, **Tarzan**

İÇİNDEKİLER

Memet Baydur'a Komşu Olmak.....	13
Miras Değil Alınteri.....	55
Ya Evde Yoksan.....	81
Üçüncü Sayfa.....	95
Anonslu Kaset Doldurulur.....	111
Morisko.....	123

Maltepe Cezaevi'ne Kartal ve Sancaktepe'den
belediye otobüsüyle, yine Kartal'dan mavi başlıklı
Ortadağ minibüsüyle veya özel araçla ulaşmak mümkün.

Ama bunların hiçbiri en yakın karakoldan
polis aracıyla gitmek kadar ekonomik değil.

Memet Baydur'a Komşu Olmak

Giriş

Bugün kırk bir yaşına bastım ve doğum günümde yeni bir hayata başlıyorum. Yaşananları böyle özetlemek en güzeli. Yoksa ah vah edilecek, dertlenilecek o kadar çok şey var ki. En başta Leman. Terk etti beni. Ben başımıza nasıl bir felaket gelirse gelsin ayrılmayacağımızı düşünürken o, “Artık seninleyken mutlu değilim,” deyip noktayı koydu. “Lütfen zorluk çıkarma. Uzatmadan boşanalım.” Hazırlıksız yalandım. Öncesinde kavgayla, gürültüyle geçen günler; bir türlü alt edemediğin meseleler olsa içten içe hazırlarsın kendini. Ya “Tamam ulan,” dersin, “ben de çok meraklı değilim sana,” ya da arızayı tespit edip onarmaya çalışırsın. Olmadı ağlarsın, yalvarırsın, çamura yatarsın... Bir yolunu bulursun ikna etmenin. Ama böyle akşam trafiğinden, öğlen yediği yemeğin kötülüğünden ya da takip ettiği dizinin son bölümünden bahseder gibi söyleyince eli kolu bağlanıyor insanın. Gerekçe de bu kadar sert olunca... Şakası yok bu işin; Leman artık mutlu olmak istiyor.

Mutlu olmak bu kadar önemli mi? Mutsuz olduğu sonucuna hangi formülle ulaştı? O formülden beni çıkardığı zaman elde ettiği sonuç bugünkünden daha mı parlak? Beni çıkaracağına katsayılarla bazı değişiklikler yapamaz mıydı? Düşündüm düşündüm, bir türlü bulamadım. Aklıma gelen hiçbir cevap verdiği kararı makul bulmamı sağlamadı. Bence bu sorunu bir resim, meditasyon veya açılış kursuna giderek halledebilirdi. Sonra belki baş başa yapılacak uzun bir tatil, ilişki terapisi, taocu seks... Bu şekilde kurtulan tonla evlilik var. O, yeni bir şeyi almak yerine beni hayatından çıkarmayı tercih etti.

Hemen pes etmedim tabii. Çok uğraştım. Hiçbiri benden uzaklaşmasını gerektirmeyen onlarca mutluluk tarifi yaptım. Ortak geçmişimizden bağlılığımızı hatırlamasını sağlayacak anılar bulup çıkardım. Çevremizdeki çiftlerden, bence gayet çarpıcı, örnekler verdim. “Onların bizden daha mutlu olduğunu mu sanıyorsun?” cümlesiyle biten tespitlerimin hiçbiri işe yaramadı. Leman, tanımını kendisinin yaptığı bir mutluluğun peşinde ve bunu benimle yakalayamayacağına dair değişmez bir inanca sahip.

Artık kendimi bu konuyla yormuyorum. Her şey olacağına varır. Dilekçeyi yazdık, adliyeye gittiğinde davayı açacak. Daha duruşma tarihi bile yok ortada. O zamana kadar kararını değiştirir de gelirse ne âlâ, yoksa kendi bilir. Bana yürüyecek yol mu yok? Derinlerde bir yerlerde böyle bir kabullenme de var ama şimdilik ihmal ediyorum. Fark ederse canıma okur, zerre şansım kalmaz. Bu iri lafları içimden geçirirken bile sesimi kısmam ondan. Umut böyle bir şey işte; eksiltiyor insanı. Kendini bile avutamıyorsun.

Binadan çıkmadan önce alışkanlıkla henüz iki gündür sahip olduğum posta kutusunu kontrol ediyorum. Boğaziçi mezunundan uygun fiyata matematik ve geometri dersleri. Müracaat 0532... Yazan kişi bir el ilanında mezun oldu-

ğu okulla övünmenin ne acıklı bir şey olduğunun farkında mı acaba? Candaş Halı Yıkama. Her türlü halı, kilim, yolluk türüne uygun koşullarda yıkanır. Evlere servisimiz vardır. 0216... Öbür kutuların da durumu aynı. Tıka basa broşür ve zarf cesetleriyle dolu. Aylardır dokunan olmamış. Mektup zaten tarih oldu, otomatik ödemeler de fatura takibini lüzumsuz hale getirince posta kutularının kâğıt çöpünden farkı kalmadı artık.

Posta kutusu, adresi; adres, adres değişikliğini getiriyor aklıma. Yarın ilk iş olarak muhtarlığa gitmeye karar verip dışarıya çıkıyorum. Elimde adımlı yazdığım küçük kâğıt parçasıyla sokak zillerinin önünde duruyorum. Çoğu boş, isimsiz. Bazıları silinmiş. Mavi dolmakalemle ve soyadı büyük harflerle yazılmış Memet BAYDUR'u okuyabiliyorum yalnızca. Hafızamda bir yerlere elini uzatan ama tutup çıkaracak kadar derine ulaşamayan bu ismi içimden birkaç defa tekrar ediyorum. Hatırlayamayınca küçük bir baş selamı verip çarşıya doğru yürümeye koyuluyorum. "Memnun oldum Memet Bey. Nasılsa sık sık görüşeceğiz."

Şimdi balık pazarına gidip iyilerinden dört-beş tane çinekop temizleteceğim. Yanına roka ve şalgam turşusu. İyi de bir şarap aldım mı, tamamdır. Şarap şart çünkü diğer içkiler bu akşama yakışmaz. Yeni taşındığı evin ayrıntılarıyla uğraşan yalnız bir adam kutulardan çıkardığı defter, kitap ve albümleri incelerken önünde bir bardak rakıyla dokunaklı bir görüntü oluştursa da şarapla yaratacağı etkiyi yakalayamaz. Kendini kırk beş derecelik anason suyuna vurmuyup on iki derecelik üzüm fermentiyle oyalanan kişi kabullenmiştir çünkü, yaşıyordur. Atacağını atmış, yiyeceğini yemiş, önündeki maçlara bakıyordur. Matematik katiyen yanılmaz.

Böyle acayip hesaplarım yoktu, Leman'ın ayrılık kararından sonra başladı. İçinde bulunduğumuz durumu kabul ettim etmesine ama attığım her adımda Leman beni izliyor-

muş gibi davranma hastalığından bir türlü kurtulamadım. Bunlar hep o umut denen gerzek duygu yüzünden; aptallaştırıyor sahibini. İnsan ağzına attığı ciğer tava ve soğamı çiğnerken ufka doğru türlü anlamlar içeren bakışlar atar, suları damlayan ağır bir çöp poşetini sokağın sonundaki konteynere taşırken; sanki poşet üzerine değmesin diye şekilden şekile giren, boştaki koluyla bedeni arasında titrek bir açıyla yürüyen kendisi değilmiş gibi; etrafını, dünyayı büyük bir beladan kurtaran birinin ölçsüz vakarıyla tarar mı? Ben yapıyorum işte, devamlı tetikteyim. Evden ayrılıp otele yerleştikten sonra iyice berbat bir hâl aldı. Gün geçtikçe azalır diyordum ama tersine, artarak devam ediyor. İçimde bir yerlerde, bunlardan herhangi birinin beni amaca ulaştıracağını sanan az gelişmiş başka bir ben var. Bu akşam, henüz şarabı bitirmemişken Leman kapımı çalabilir mesela. Vereceğim o şahane görüntü sayesinde. “Affet beni, hataydı. Ben senden ayrılabilir miyim hiç?” diyebilir. Ya da bu minvalde bir şeyler. Onun daha güzel cümleler bulacağı kesin. Ne zor böyle yaşamak. Bunu da atlattırım herhalde. En azından alışırım. İnsan, her şeye alışan bir hayvandır ne de olsa.

Tepsiye pişirme kâğıdı serip balıkları eşit aralıklarla üzerine yatırdım. Kurumamaları için üzerlerinde tuz, limon ve zeytinyağı karışımını gezdirdikten sonra fırına verdim. Roka ve turşu zaten hazır. Beklerken soğuk bir bira mı yoksa şaraptan küçük bir kadeh mi alsam diye düşünürken ikisinden de vazgeçip kahvede karar kılıyorum. Dozunu ayarlarken uzun zaman sonra, yıllık izinler dışında, sabahın kör vakti kalkmak zorunda olmadığım geliyor aklıma. İşe gitmeyeceğim, çünkü çıkarıldım. Ben bu tabiri tercih ediyorum. Şirkette kalanların bu olayı atılmak veya kovulmak olarak andıklarından eminim ama bu onların densizliği. Üniversiteyi bitirdikten sonra askerlik için verilen bir yıllık aranın dı-

şındaki zamanın tamamını aynı şirkette geçiren biri kovulur mu hiç? Ancak son derece makul gerekçelerle çıkarılır. Benimki de öyle oldu. Bu ayrılışa, şirketin kasasından tazminat adı altında küçük çapta bir servetin eşlik etmesi düşüğüm bu edilgen durumdan duyduğum rahatsızlığı epey azalttı. Bu meblağ, medeni kanunun bilmem kaçınıcı maddesi gereği Leman'la yarı yarıya bölüşeceğimiz birikime eklenince uzun süre çalışmadan idare edebilecek duruma geleceğim. Annemin hesabında biriken ve ikimizden başka kimse bilmediği parayı saymıyorum bile. Şirket adına yaptığım ziyaretlerde başka bir şirketin mallarını pazarlamakla edindiğim yüz kızartıcı bir varyet. Ne yapalım, dünya böyle; kimse kir göstermiyor artık. Neyse ki çıkarılışımın bu hadiseyle bir ilgisi yok. Varsa da bana bir şey söyleyen olmadı. Annem de her yıl yaptığı hac başvurularının hesabındaki bu para yüzünden reddedildiği saplantısından kurtulup, al şunu üzerimden, diye tutturmasa keyfime diyecek yok. Hal böyle olunca bu olay benim için akşamları istediğim sertlikte kahve içebileceğim, sabahın ilk ışıklarına kadar sevdiğim mizah dergilerinin eski sayılarını karıştırabileceğim bir dönemin başlangıcımı imliyor yalnızca. Daha fazlası değil.

Balık, nar ekşili roka, şalgam ve şaraptan oluşan sofranın başına oturduğumda, pişirme şeklinden masa düzenine kadar her şeyin Leman'a ait olduğunu fark ediyorum. Önce asabım bozuluyor, sonra benzer şeyleri onun da yaşayacağını düşünüp kendimi yine o lüzumsuz duyguya kaptırıyorum. Çok kalmam ben bu evde, diyorum. Dönerim Leman'ın yanına. Yine de boşaltmayayım evi, dursun, haftada bir iki gelir kafayı dinlerim. Belki Leman da kullanır aynı amaçla. Ne hayal ama.

Tabakları bulaşık makinesine koymadan önce yağlarını akıtmak için musluğun altında tutarken zildeki isim geliyor aklıma. Hep böyle olur. Olmadık bir zamanda hatırlayaca-